

РЕШЕНИЕ

№ 6039

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6870** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от П. П. Б. чрез адв. И. от САК срещу Решение по АНД 15192/2020г. по описа на СРС, 131 отделение, с което е потвърден ЕФ, серия К, №3860979, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП и на основание чл. 189, ал.4 и чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДВП е наложена глоба от 100 лева.

Намира, че решението е постановено в нарушение на материалния закон. Намира, че не е изпълнено служебното му задължение за изясняване на всички релевантни факти по случая, което обосновава като процесуално нарушение. В посоченото решение не били описани изяснените обстоятелства, нито изводи за съставомерността на вмененото нарушение. Не било безспорно установено и връчването на електронния фиш. Посоченото обосновава като основание за неговата незаконосъобразност.

Намира още, че не е изяснена фактическата обстановка при вменяване на нарушението.

Моли за отмяна на решението на СРС и ЕФ, серия К, №3860979, издаден от СДВР.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Депозирана е молба от адв. И., с която се поддържа жалбата и се претендират разноските по делото.

Ответникът не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на подадената касационна жалба.

Съдът, на база данните по делото, като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице срещу неблагоприятен за него съдебен акт, в срок и при доказана представителна власт.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, предвид следното:

Предмет на касационна проверка е Решение № 20139146 от 15.06.2021г. на СРС, 131 състав, постановено по АНД № 15252/2020г. по описа на съда. Със същото е отхвърлена жалбата на настоящия касатор и е оставен в сила ЕФ, серия К, №3860979, издаден от СДВР.

За да постанови оспорения резултат, СРС е установил, съответно приел следното:

На 04.08.2020г. в 10.32 часа, в [населено място], на [улица], лек автомобил марка „Я.“, модел ХЖСЦ с регистрационен номер СА 0001 АМ , собственост на жалбоподателя П. Б., се движел в посока от [улица]към [улица]. В същото време в района на хотел „Б.“ бил осъществяван контрол от патрул на ОПП-СДВР за спазване на скоростта на движение чрез автоматизирано техническо средство модел ARH CAM S1, сериен номер на устройството 11743 С7. Автомобилът на касатора бил установен със скорост на движение от 79 км/час при разрешена максимална скорост от 50 км/час. Въз основа на горното е издаден оспореният ЕФ на основание чл. 189, ал.5 и чл. 188, ал. 2 от ЗДВП, в качеството му на собственик на автомобила.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приел:

Съдът приел за непълно доказана датата на връчване на ЕФ, именно поради което приел жалбата за допустима.

Съдът приел, че липсват допуснати нарушения в хода на административнонаказателното производство от страна на органа. ЕФ е издаден на основание чл. 189, ал.4 от ЗДВП и съдържа всички предписани от закона реквизити. Посочени са всички обстоятелства от значение за изясняване на обстоятелствата около извършване на нарушението – място, време, изпълнително деяние, обективните характеристики на същото, вкл. данните за установената скорост и техническото средство, с която същата е измерена.

Съдът се позовал на нормата на §6, т. 63 от ЗДВП за да обоснове специалния характер на ЕФ като акт и ирелевантността на посочен негов конкретен издател.

Приел, че правилно е определен субекта на отговорността, като от доказателствата по делото се установява, че лицето П. Б. е собственик на автомобила, поради което при спазване на правилото на чл. 189, ал.5 във връзка с чл. 188, ал.2 от ЗДВП, същият е издаден именно на него. Съдът приел още, че начинът на санкциониране – посредством ЕФ съответства на нормативните възможности към момента на издаване на акта. Нормата на чл. 189, ал.4 от ЗДВП към 01.04.2019г. предвижда, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от правоуправление или отнемане на контролни точки, в отсъствието на контролен орган и нарушител, се издава електронен фиш да налагане на глоба в размер, съответно определен за нарушението. Съдът се позовава на дефиницията по §6, т. 65 от ДР на ЗДВП, каквото представлява и процесното средство за установяване на скоростта на

движение на автомобила. Посочил, че същата представлява одобрен тип техническо средство, съгласно приложено по делото Удостоверение и преминало проверка за техническа изправност – Протокол № 60-С-ИСИС/01.10.2019г. на БИМ.

Съдът обсъдил подробно начина на употреба на процесната система и установил съответствие с всички действащи нормативни правила за последното.

Съдът намерил съответствие и с материалния закон, като посочил, че нормата на чл. 21, ал.1 от ЗДВП предвижда максимална скорост на движение в населено място от 50 км/час, като не се спори, че процесната скорост от 79 км/час е установена в участък, който е в населено място. Изведен е съответен извод, че нарушението е за управление с превишение на максимално допустимата скорост от 29 км/час, за което е определено и съответното наказание.

Така мотивиран, съдът е потвърдил оспорения пред него ЕФ.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Съдът намира, че при пълно изясняване на относимите за казуса факти, е направен точен анализ на приложимото законодателство и са изведени логични и закономерни фактически и правни изводи. Мотивите на акта се споделят напълно, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Следва да бъде отбелязано, че жалбата, макар и много подробна на първи прочит, съдържа бланкетни твърдения относно незаконосъобразността както на санкционния акт ЕФ, така и на оспорения съдебен такъв

П отношение на възражението относно връчването на ЕФ, съдът намира следното: Последното би подлежало на подробен и задълбочен анализ, в случай, че жалбата бе приета като недопустима, поради просрочие. Последното не е сторено от Районния съд, а напротив – възприета е тезата за непълно доказване на датата на връчване, което е прието в полза на жалбоподателя и същата е разгледана по същество. Моментът е начинът на връчване на акта има значение с оглед срочността на жалбата, респ. нейната допустимост, каквато е приема в случая. Същите нямат самостоятелно значение за законосъобразността на акта, най-малкото тъй като представлява последващо и отделно от него действие, каквито съображения се излагат в жалбата.

Както бе посочено – останалите въведени нарушения за бланкетни и съдът намира, че не следва да ги обсъжда.

По същество, ЕФ е издаден по предвидения от закона и съответната наредба ред и в предвидената форма. Същият съдържа всички необходими реквизити, от които се установява нарушение – движение на автомобил с превишена спрямо разрешената по закон за съответното място скорост. Същото е правилно квалифицирано. Субектът е правилно установен, като собственик на автомобила, който не се е възползвал от възможността си за възражение относно наличие на друг водач към момента на установяване на нарушението. ЕФ е издаден със съответно техническо средство, чиято валидност съдът е обсъдил към момента на установяване на нарушението.

Последните обстоятелства, подробно анализирани и обсъдени от съда, са релевантните за установяване на нарушение от типа на процесното, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по АНД 15192/2020г. по описа на СРС, 131

отделение, с което е потвърден ЕФ , серия К, №3860979, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП и на основание чл. 189, ал.4 и чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДВП е наложена глоба от 100 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: